

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Speuren naar exotische groene kikkers

Stark, T.; Struijk, R.; Wielstra, B.M.

Citation

Stark, T., Struijk, R., & Wielstra, B. M. (2023). Speuren naar exotische groene kikkers. *Schubben & Slijm*, 54, 24-24. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/3656839>

Version: Publisher's Version

License: [Leiden University Non-exclusive license](#)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/3656839>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Speuren naar exotische groene kikkers

RAVON en Naturalis zijn momenteel bezig met een genetisch onderzoek naar (exotische) groene kikkers. In Nederland komen van nature drie groene kikkersoorten voor: de meerkikker, poelkikker en bastaardkikker.

De bastaardkikker is een (stabiele) hybride soort tussen de meerkikker en de poelkikker. Er wordt ook wel gesproken over het 'groene kikker complex'. Het geslacht *Pelophylax* omvat nog veel meer soorten en kent een enorm verspreidingsgebied dat zich uitstrekt over bijna geheel Europa, noordelijk Afrika, het Midden-Oosten en grote delen van Azië.

Van verschillende uitheemse groene kikkersoorten is bekend dat ze buiten hun natuurlijke verspreidingsareaal geïntroduceerd zijn. Hoe zit dat nu precies in Nederland? In de nieuwsbrief Kijk op Exoten 42 is een stuk verschenen over dit onderwerp (<https://www.ravon.nl/nieuwsbriefexoten>, pagina 10-11).

Via genetisch onderzoek hopen wij te achterhalen welke exotische groene kikkers in Nederland aanwezig zijn en waar deze vandaan komen. Om dit onderzoek uit te voeren hebben wij genetisch materiaal (DNA) nodig.

En jij kunt helpen bij het verzamelen van deze monsters en zo een bijdrage leveren aan het onderzoek. Per locatie zouden wij graag van zes individuele groene kikkers een monster bemachtigen. Dit is heel eenvoudig zelf te doen mits je de kikkers weet te vangen.

Wij sturen zes zogenaamde huidswabs (wattenstaafjes) op + formulieren waar je de gegevens van elk dier op kunt noteren. De monsternamen zelf is erg eenvoudig, met de punt van het wattenstaafje wrijf je voorzichtig (maar stevig) over de huid van het dier. Door dit te doen komen er huidcellen (en dus DNA) op het wattenstaafje. Deze methode is onschadelijk voor het dier. Na de monsternamen graag de swabs in de diepvries bewaren. Het streven is zes dieren per locatie, maar ook als u maar 1 dier kunt bemonsteren (swabben) is dit alsnog waardevol voor het onderzoek.

Voor deelname of vragen mail naar t.stark@ravon.nl. Wanneer er in (natuur)gebieden bemonsterd wordt denk dan goed aan de terreinonthefing, de nadrukkelijke toestemming van de beheerder alsmede de ontheffing op de Wet Natuurbescherming (<https://www.ravon.nl/ontheffing>).

Tariq Stark, Richard Struijk & Ben Wielstra

Een voorbeeld van een exotische groene kikker in Nederland is de Levantijnse meerkikker (*Pelophylax bedriagae*).
(Foto: Jelger Herder)

